

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ καὶ φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δώδεκα Φεβρουαρίου,
παῦσις τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἐνενήντα τέσσερα κι' ἑξακόσ' ἀκόμα,
νάσου κι' ὁ Καρνάβαλος μὲς 'στὴν τόση βρῶμα.

Ἡ συνέχεια τοῦ μπάλου κι' ἐρχομὸς τοῦ Καρνάβαλου.

(Νέων χορῶν ἀλλόκοτοι χαβάδες παιανίζονται
κι' ἐξαίφνης ἐμφανίζονται
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως οἱ προσωπιδοφόροι,
κι' ὁ Διληγιώργης ἔρχεται μὲ κράνος καὶ μὲ δόρυ).

Ὁ Φ. — Καλῶς τὸν Σπαρτιάτη μάς, καλῶς τὸν Λεωνίδα,
ποῦ πάλιν πρῶτον πρόμαχον εἰς τὴν Βουλὴν τὸν εἶδα.
Καὶ σὺ 'στὸ βῆμα σὰν νερό τὸ μάθημά σου τῶπες...
χωρὶς νὰ πάθουν οἱ θεσφοί
κι' οἱ τῶν στρατῶν ὁργανισμοί
θίλεις νὰ γίνῃ κι' Ἀρχηγὸς ὁ πρῶτος Βασίλειπαις.

Καλῶς τὸν καὶ τὸν Στέφανο, καλῶς τὸν τὸν Δραγούμη,
ποῦ μὲ τὸν νέον λόγον τοὺς ἔκανε τουλοῦμι.
Θαυμάσιος ὁ λόγος σας... ἀκόμη τὸν διαβάξω
κι' εἰς ὅλας τὰς περικοπὰς τὸν ἐπιδοκιμάζω,
ἡ δὲ πατρὶς, ποῦ πρόμαχοι τὴν περιέπουν τόσοι,
βεβαίως καὶ τὸν Στέφανον στεφάνων θ' ἀξιώσῃ.

Νὰ κι' ὁ Ζαήμης ἔρχεται σὰν Μοῦτα τῶν Πορτίκων...
προσέχετε παρακαλῶ τῆς σκάλας μου τὸν φικόν.
Δι' ὅσα 'στῆς ρητορικῆς δὲν εἶπατε τὸν σάλον
θερμὰ συγχαρητήρια πολλῶν δεχθῆτε ἁλῶν.
Θαυμάζω καὶ τὸν λάμποντα τῆς σιωπῆς ἀστέρα,
ἡ σιωπὴ σας φαίνεται κορώνης λαλίστέρα.

(Μπαίνουν μέσα τρανοὶ Τσελιγκάδες
μὲ φωκὸλ καὶ μ' ὀλόρθους γιακάδες,
καὶ πολλοὶ Βουλευταὶ προκομμένοι
μὲ προβιαῖς κι' ἀρνιακὰ σκεπασμένοι.

Τριγυρίζουν μικροὶ καὶ μεγάλοι
τὸν τρελλὸ Φασουλῆ τὸν ἱφάμε,
κι' ὁ ψηλὸς Καραπάνος προβάλλει
καὶ τοῦ λένε «κατέβα νὰ φάμε».

Βαρβατίλα πολλὴ 'στὸ σαλόνι,
κάθε στρουγγά κι' ἐλῆ καὶ κορδόνι,
κι' ἕνας γέρος μονάχος γυρίζει
καὶ παντοῦ παλαμῆδα μυρίζει.

Καθενὸς ἀρκαντάση πατῶνα
μὲς 'στὸ μπάλο πηρὰ φτερωμένη,
καὶ βαρεὶ τῆς Βουλῆς ἡ κουδούνᾳ
'στὸ λαϊμὸ τοῦ Μπουφιῶ δαμένη.

Τάγκα τούγκ, τὸ Κουθέρνο νὰ δίνῃ,
τάγκα τούγκ, ἀπαρτία νὰ γίνῃ,
τάγκα τούγκ, τρώτε, τζόγισι, καὶ πίνετε,
τάγκα τούγκ, ἀπαρτία νὰ γίνεταί.

Τάγκα τούγκα, δὲν ἔχει Βουλὴ,
τάγκα τούγκ, ἀρροστήσαν πολλοί,

έχουν πάθ' ἰμφλουέντζα, συνάχι,
καὶ πονεῖ μερικῶν τὸ στομάχι.

Τάγκα τούγκ, ἡ κουδούνα βαρεῖ
προσκαλοῦσα τοὺς τόσους σωτήρας,
μὰ κι' ὁ Ράλλης ὁρμά με κερί
καὶ γυρεύει νὰ βρῇ χαρακτήρας.)

Ὁ Φ. — Καλῶς το τὸ χρυσὸ μαλλὶ καὶ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
καλὰ μὰς τάπες πάλι.

Ἐστὸ βῆμα τῆς μητρός Βουλῆς,
ποῦ πᾶνε κόταις καὶ κλωσσούν,
ἐκ τῆς χρυσῆς σὰς κεφαλῆς
ἔπος ὠλίσθησε χρυσούν,

πῶς κάθε μεταρρυθμίσαις δὲν εἶναι παρὰ λῆρος
χωρὶς ἀκεραιότητα καὶ σθένος χαρακτήρος.

Ὅμως ἐγὼ δὲν συμφωνῶ, καὶ τώρα δίχως πάθος
σὰς βεβαιῶ πῶς ἔχετε πολὺ μεγάλο λάθος.

Ἐχομεν ἄνδρας σθεναροὺς καὶ χαρακτήρας πλείστους,
μόνον ἐμεῖς τοὺς κρίνομεν ὡς ἀχαρακτηρίστους.

Εἶμαι Σφιγγοκολάριος; δὲν τὸ καταλαβαίνω,
εἶμαι Σαῖν-Ζούστ ἢ Ροδεσπιέρ; μηνύματα προσμένω...
δὲν με καλοῦν 'στ' Ἀνάκτορα;... πέρνω γιὰ λόγῳ φόρα
καὶ γίνεται γιὰ τοὺς θεσμοὺς ἡ γλῶσσα μου ροδάνι...
ἡ θέσις ἡ διάφορος καὶ πάντοτε καὶ τώρα
τὸν χαρακτήρα καθενὸς διάφορον τὸν κάνει.
Γιὰ τοῦτο βλέπομεν συχνὰ νὰ καταντᾷ 'στὸ τέλος
πρῶτος Σφιγγοκολάριος ὁ πρῶην Μαζανιέλος.

Ἐν παροιμαίαις δι' αὐτὰ πολλάκις σὰς ἐλάλησα,
μὰ σήμερα με τοὺς χοροὺς τὸ στόμα μου τὸ 'σφάλισα,
ἂν ἐρωτήσῃ δὲ καμμιὰ πολιτικὴ γαλιάνδρα
κι' ἐμὲ τὸν περινούστατον τῆς Ρωμοσύνης ἄνδρα,
ποῦ ξαπλωμένος 'στὸν σοφᾷ ζυγῶς δὲν ὑποφέρω,
ἂν πρέπει ν' ἄρουν τῶν στρατῶν αἱ πρῶται κορυφαί,
τί ν' ἀπαντήσω, βρὲ παιδιὰ, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
καὶ φέρτε μου γιὰβάσιχο κι' ἕναν βαρὺ καφρέ.

Γνώμην διάφορον φρονοῦν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
κι' οἱ μὲν ἐκ τούτων σοβαροὶ
μὲ βεβαιοῦν πῶς 'μπορεῖ,
χωρὶς ἐκ τοῦ Συντάγματος νὰ λείψῃ μήτε γιῶτα.

Οἱ δὲ μοῦ λέγουν πῶς 'μπορεῖ νὰ γίνῃ κᾶποιο κᾶμα,
ν' ἀναμιχθοῦν ἄρχων ἄρχαί καὶ σέλινα κι' ἀπήγανοι,
κι' ἄλλοι μοῦ λέν πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ γίνῃ τέτοιο πράμμα,
γιατὶ θὰ πάθουν οἱ θεσμοί, καὶ τότε βάλτου ρήγανη.

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα τῆς Βουλῆς οἱ κορυφαῖοι στάχεις
μ' ἀλλάζουν τὸν ἀδόξαστο, μοῦ στρίβουν τὸ τσερέβλο,
πρέπει νὰ μὴν εὐθύνεσαι, πρέπει κι' εὐθύναις νᾶχῃς,
ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, ὅχι καὶ ναί, καὶ θέλω καὶ δὲν θέλω.

Ἀλλὰ τὴν γνώμην κανενὸς ἐγὼ δὲν ἀπορρίπτω,
καὶ πρὸ τῶν μὲν καὶ πρὸ τῶν δὲ τὴν κεφαλὴν μου κύπτω,
κι' εἰς ὅλους ὑποκλίνομαι καὶ κάνω ρεβερέντζαις,
καὶ μετὰ λύπης μου πολλῆς
εἶδα τοὺς πρῶτους τῆς Βουλῆς
νὰ πάθουν ἰμφλουέντζαις,
καὶ νὰ ξεχνοῦν ὀργανισμοὺς καὶ τῶν θεσμῶν λιμπρέτα,
καὶ νὰ φουσούν ἡ μύταις τῶν ὡς εἶδος κλαρινέτα.

(Καθεμιὰ τοῦ Παρλαμέντου παπαρδέλα καὶ γλωσσὸ
μυστικὰ παραληρεῖ,
ὅταν αἴφνης προχωρεῖ
κι' ὁ Στεφίκος ὅπως 'πῆγε 'στὸ χορὸ τοῦ «Παρνασσού»,
μὲ δὴ γάντια παρδαλὰ,
μὲ στακτὶ καὶ μὲ λευκὸ,
κι' ὅλοι σκούζουν ὦ! λὰ λὰ
σ' ἕνα τέτοιο ξαφνικὸ.

(Σταυροφόροι τῶν πολέμων μπαίνουν μέσα με τῆς λιάρας,
ἔρχονται σὰν παπαρούναις καὶ καμπόσαις κοκκαλιάραις,
καὶ τῆς μουσικῆς ἡ μπάντα παιανίζει φρενιασμένη:
«ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη».)

(Νὰ κι' ἕνας, ποῦ τὸν ἔχρισαν Ταξίαρχον ἱππότην,
φθάνει καὶ μιὰ γειτόνισσα μαζί με τὸ παιδί της,
κι' ἐξαίφνης ἀναγγέλλεται 'στὸν ξύλινον δεσπότην
πῶς θέλει νάμπῃ 'στὸν χορὸ καὶ κάποιος λωποδύτης).

Ὁ Φ. — Ἀνοίξατε τὰς πύλας μου καὶ πρὸς τοὺς φερεοῖκον...
ἂς ἔλθῃ 'γρήγορά κι' αὐτός... ποῖος θὰ τὸν διακρίνῃ;...
ἐγὼ 'στὸν μπάλο δέχομαι καὶ ληστοφυγοδίκους
φθάνει κοστοῦμι νὰ φοροῦν καὶ τοῦ χοροῦ λουστρίνι.

Κι' ἂν λωποδύται μεθ' ἡμῶν χορεύσουν λαμπεροὶ
κανέναις ρύπος δὲν κολλᾷ σὲ μοῦτρα χρυσοτύπωτα,
πλὴν ἔρχονται καὶ κάμποσοι τῆς τάξεως φρουροί,
πρόσεξε, Φασουλίνα μου, νὰ μὴ μὰς λείψῃ τίποτα.

(Τὰς χορευτρίαις τὰς ἀβράς καὶ τοὺς ἀβρούς κυρίους
γαυγίζει τὸ γνωστὸ σκυλί,
κι' ἡ δεσποῖνα τοῦ Φασουλῆ
λιγόνεται με Πρεσβευτὰς καὶ με Σεκρεταρίους).

(Ἐμφανίζονται μεγάλαις καὶ μικραῖς ἐφημερίδες,
ποῦ πληθαίνουν σὰν ἀκρίδες.

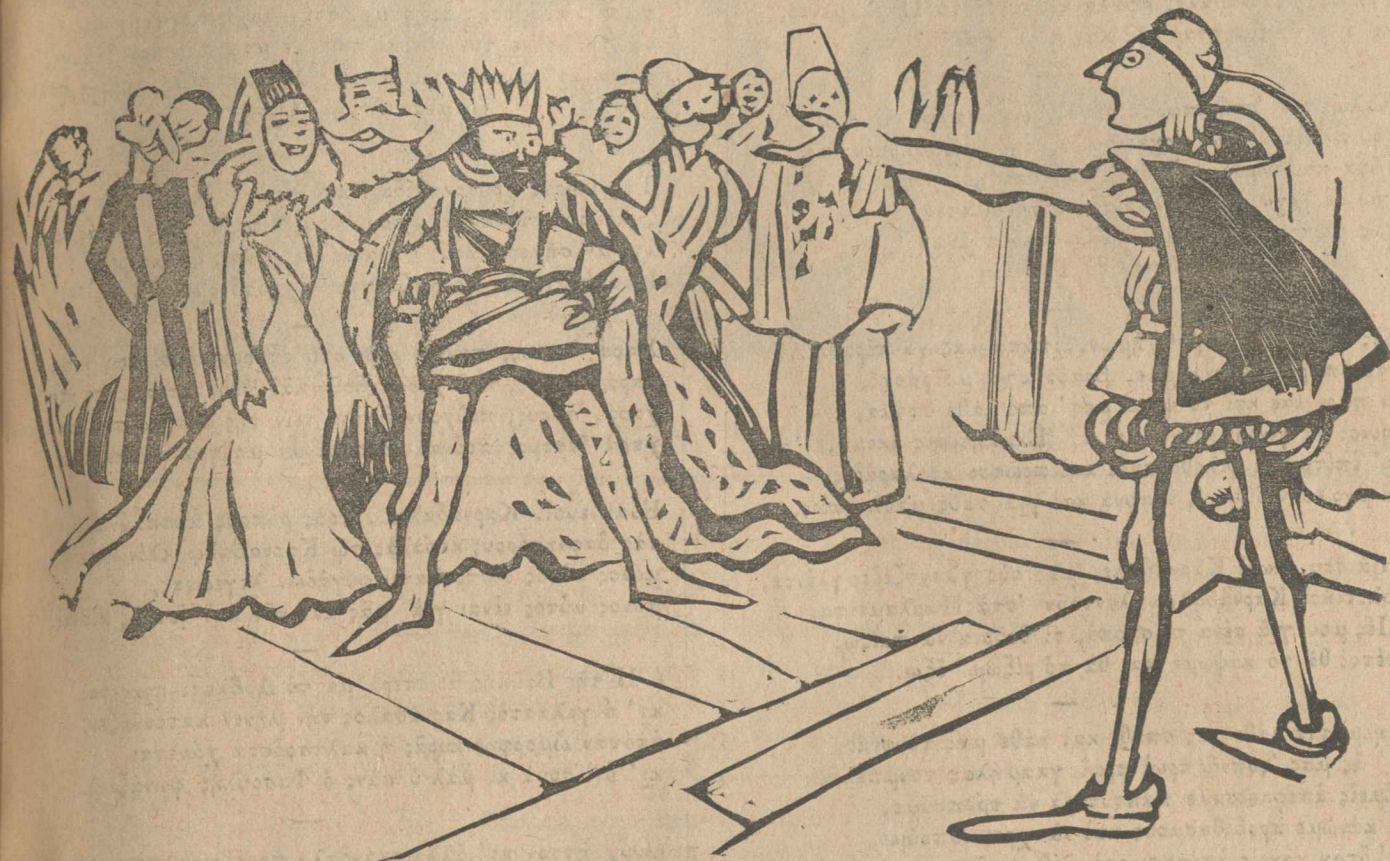
Τὴν «Ἀκρόπολιν» κυττάζω, τὴν βροντῶσαν, τὴντ ρανήν,
πρωῖνῃν κι' ἐσπερινήν,
νὰ κι' ἡ «Παλιγγενεσία», σεβαστὴ γιὰ γιὰ καὶ μάμμη,
κι' ἡ πολυπείρος «Πρωία» σὰν γρητὰ με τὸ καλάμι,
ὅμως νὰ κι' οἱ φλογεροὶ
κι' ἀρήφιλοι «Καίροι».
νὰ κι' ὁ λαῦρος «Νεολόγος», πρῶην Σταύρου Βουτυρᾶ,
κι' ἡ «Πατρίς», ποῦ 'δῆλκε τώρα, κι' ἄλλα φύλλα σοβαρά.

(Νὰ διάφορα στοιχεῖα, νὰ καὶ παύλαις καὶ κοκκίδες,
νὰ κι' «Ἐφημερίδες» ἡ πάνυ με σπιντοῦζαις πινακίδες,
τὸ δριμὺ καὶ θέλγον «Ἄστυ» κι' ἡ δημοφιλὴς «Ἐστία»,
νὰ τὸ «Σκρίπ» με τόσο πνεῦμα καὶ 'στὰ σοβαρὰ κι' ἀστεία,
καὶ τὸ προχωροῦν «Ἐμπρός» με τὸν Μουχαμέτ Ἀράπη,
ὅλαις πᾶνε μιὰ καὶ δὴδ 'στῆς κουζίνας τὸ ντουλάπι).

Ὁ Φ. — Βρὲ καλῶς τὰ καλαμάρια, τὰ καλέμια καὶ τῆς σάμ-
συνεργάτης προσφιλῆς [παιί,
καὶ βαρβάτος παραλῆς
σὰς προσδίδεται προθύμως με τῆς ξύλιναίς του γάμπαις.

Δογιώτατοί μου φίλοι, πλησιάζετε κοντὰ,
με τῆς πέναις σὰς ἔλατε μες 'στὸν μουσαφίρ-ὄντᾶ,
κι' ἂς καπνίσωμεν Ἀθάνας μωσχομύριστο τσιγάρο
κι' ἂς συμφάγωμεν ἀφύας σὺν ἐλαίῳ κι' ὀξυγάρῳ.

Μὰ τί κόσμος εἶναι τοῦτο!.. βλέπω κι' ἄλλους ποδογύροντες
κι' ἄλλα μούτσουνα λουστράτα κι' ἄλλο διαλεκτὸ σινάφι,

μὴ σαστίης, Φασουλίνα, σύρε 'πὲς εἰς τοὺς μαγείρους
νὰ μὰς κάνουνε με τᾶλλα μακαρόνια καὶ πιλάφι.

Νὰ κι' ἡ Βῆτα σὰν φραντζόλα, νὰ κι' ἡ Δέλτα σὰν μπουγά-
[τσα,
ἔρχεται κι' ἡ Στυμφαλία με τὸν Βλάχκαλη καὶ Μάτσα.
Τίγρις, Δούναβις κι' Εὐφράτης τὸ σαλόνι μου θὰ γίνῃ,
φέρε 'γρήγορα τὴν στάμνα, τὸ κανάτι, τὸ λαγνὴν,
γιὰ νὰ πίνω, γιὰ νὰ πίνω,
κι' ἕνας μπάκακας νὰ γίνω.

(Ὁ λιγὸς ὁ Θεοτόκης ντάμα τὴν Βουλὴ γυρεύει
τῶν σοφῶν νομοσχεδίων φορτωμένος τὸ κορφίνι,
ὁ Καραπαῦλος ὁ Μίνως με τὴν Θέμιδα χορεύει,
κι' ὁ Βουδούρης ὁ Ναυτίκος μ' ἕνα θηλυκὸ δελφίνι.
Ὁ Θανάσης Εὐταξίας, ποῦ τοῦ σκούζουν ὡσαννά,
καμαρόνει καὶ ποζάρει,
κι' ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ
τρέχει καὶ τὸν ἀγκαζάρει.

(Κι' ὁ δεσπότης Φασουλῆς
ἄνω κάτω τριγυρίζει
φουσκωμένος κι' εὐσταλῆς,
καὶ πρὸς ὅλους ψιθυρίζει:

«Ἐστὸν Θανάση, συμπολιταί,
θυμιατῆρι καὶ λιθάνι...»

Ἀθανάσιος καλεῖται
κι' ἀθανάτους θὰ μὰς κάνῃ).

(Μὰ χορεύει κι' ὁ Ρωμάνος, ὅλο κι' ἀριστοκρατία,
με τὴν Πύλη τοῦ Σουλτάνου καὶ με τὴν Διπλωματία,
καὶ σκορπᾷ τῆς ὥρας νόταις
κι' ὅλοι μένουν κεχηνάτες).

(Σαπουνίζονται παρκέτα, ξετινάζονται κιλίμια,
ὕπὲρ πάντας δὲ γοργὸς
ὁ τῶν ὀπλῶν Ὑπουργός
με σπαθὶά καὶ μπαγιονέταις κάνει σκέρτσα καὶ τσαλίμια).

(Κι' ὁ πολεμαρχὸς ὁ γέρος
μοναχὸς του κατὰ μέρος
τὸν Κορδόναρό του πλέκει,
καὶ με λύπη τραγικὴ
γύρω 'στὴν Κορόνα στέκει
κάθε στρουγγὰ νησιτικῇ).

(Κι' ἐν μέσῳ τῆς παραχῆς καὶ γδοῦπων καὶ πατάγων
καὶ μες 'στὰ κουδούνισματα τσοπάνηδων καὶ τράγων
προβάλλει κι' ὁ Καρνάβαλος με παρδαλὸ φουσάτο,
με τὸν Ἰορδάνόπουλο κι' ὅλο τὸ Κομητάτο,
κι' ἀμέσως εἰσκούς βγάζουμε, καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες
γυρεύουμε παράδες).

Ο Φ.—Καλῶς τον ἴστην πρωτεύουσαν, τὴν τόσον εὐτυχῇ, ἄργησες νᾶλθης ἵστους Ρωμηούς, μὰ σ' ἐπιάσε βροχή. Γιὰ σέ, Καρνάβαλε, σφαλᾶ κι' αὐτὸ τὸ Παρλαμέντο, κι' ἡ ρητορεία σταματᾶ καὶ κάνει φαλιμέντο.

Καλῶς τον ἴστην πρωτεύουσαν τῶν κυανῶν αἱμάτων, τοῦ πλούτου, τῶν ὀργανισμῶν, τῆς Φασουλκρατίας, τώρα ποῦ φόρους συζητοῦν τῶν ἐπιτηδευματίων, ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς πολλοὺς ἐπιτηδευματίας πῶς μόνον ἐπιτηδεύω νομίζω τῶν τιμίων τὸ τρώγειν τὸ Ταμεῖον.

Ὡς εὐ παρέστης μεθ' ἡμῶν...πάτα μας νὰ περάσης... πάρε παρᾶ, Καρνάβαλε, βραβεῖα νὰ μοιράσης, σὺ πάρε μας καὶ τὸ ψωμί μέσ' ἀπὸ κάθε στόμα, κοινοὶ νὰ γίνουν ἔρανοι καὶ σ' Ἐκκλησιαῖς ἀκόμα, κι' ἐπίτροποι φιλόθρησκοι καὶ πρῶτοι κοιλαράδες νὰ βγάλουν δίσκους ἑξαφνα καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες.

Γεῖά σου, μωρὲ Καρνάβαλε, μὲ τοὺς γλεντζέδες γλέντα, πολιτικοὶ Καρνάβαλοι γλεντοῦν ἵστα Παρλαμέντα. Ἵπες μου γιὰ σένα τί σκοπὸ, τί θούρια νὰ παίζω; ἐφέτος θὰ τὸ κάψωμὲ καὶ θὰ τὸ ρίξωμ' ἔξω.

Κομμάτια κάθε μας σπαθὶ καὶ κάθε μας τουφέκι κι' ἄς μᾶς ἔυπνᾶ πρῶτ' ἀπὸ γκαμήλας τουμπελέκι. Ἐμεῖς ἀπεφασίσαμε παπούτσια νὰ τρυποῦμε, νὰ κάνωμε προδισασμούς καὶ νὰ χρεωκοποῦμε, κι' ὅταν κανεὶς ἀπόφασι γιὰ κάθε πρᾶγμα πάρη τότε τὸ ρίχνει ἵστο χορὸ καὶ ξένοιαστος σαλτάρει.

Γαλήνιος ἐπισκοπῶν τὰ πάντα κι' ἀταράχως τὴν προσωπίδ' ἀλλάζεις, πότε ταξιάρχος περνᾶς, πότε θαλασσομάχος, καὶ νίκας ἀλαλάζεις.

Διαβαίνουν στόλοι καὶ στρατοὶ, καὶ σοῦ γελοῦν καὶ τοὺς γελάς, καὶ μιὰ τοὺς ραίνεις κομφετί, καὶ μιὰ σπαλέταις τοὺς κολλᾶς.

Ἡ δόξα σου, Καρνάβαλε, μαζί μας ἀδελφώθη... μὲ τοὺς Ρωμηούς ποῖός τᾶβαλε καὶ δὲν ἐταπεινώθη;

Σὺ νέαν μεταρρύθμισιν κι' ἀνάστασιν σαλπίζεις κι' ὁ κόσμος διοργανωτὴν ἑσένα μόνον βλέπει... μὴ κομφετί καὶ σερπαντὲν, Καρνάβαλε, σκορπίζης, σαρπηλεμονοπόλεμος ἵστη Ρωμηοσύνη πρέπει.

Κάνετε τόπο γιὰ νὰ ἴμπῃ σὰν ἕνας Καῖσαρ ἐν πομπῇ, μασκαραλήκια βράβευσε καὶ μασκαράδων κόπους κι' ἐγὼ γιὰ σένα Σειληνός καὶ πόλεμος λαγόπους.

Ἵμνους ἀναξιδόρυμιν τῶν Ἀθηναίων ἄκου, κι' ἐγὼ, δημότης Ἀθηνῶν, ψάλλω μὲ σμήνος Σειληνῶν πῶς τώρα κι' ἡ μουντζούραις σου πᾶνε γιὰ ἡμᾶς τοῦ κάκου.

Εὐὰν εὐοί, Καρνάβαλε, καὶ σήκω τὸ ποτήρι σου, καὶ τώρα, ποῦ ἔχεσάμε τοὺς Ἀγγλους γιὰ χατῆρ σου, τώρα, ποῦ τοὺς ἀφήσαμε ἵστην τύχη των ἱπύχους, νὰ βγάλουνε τὸν σβέρο των μὲ μαχητὰς προστύχους, τώρα κι' αὐτοὶ τοὺς Μπόερς-Μπόερς τοὺς πῆραν φαλῆν, ὡς μέσα ἵστην Ὁράγγη.

Τῆς χώρας χρυσοκάθεδροι καὶ πρῶτοι Κολονέλοι ζηλεύουν τὴν παράτα σου, τοὺς δῖφρους, τὰς τιμάς σου, κι' ἂν σήμερα μοῦ τύχαινε νὰ βᾶπτιζα μουρέλι Καρνάβαλο θὰ τὸδγαζα γιὰ νάχη τὸνομά σου.

Χαρά ἵστους, ποῦ τὸ κέφι σου τῶχουν ἵδικό των κέφι, χαρά ἵστους, ποῦ χοροπηδοῦν καὶ τοὺς κτυπᾶς τὸ ντερί, χαρά ἵστους, ποῦχουν ἔννοια των τῆς φέστας σου τὴν ἐνν, χαρά ἵστους, ποῦναι σοβαροὶ μὲ μοῦτρα μασκαρένια.

Εὐὰν εὐοί, Καρνάβαλε...τοὺς ρύπους ἀποπλύνωμεν, τὰς δαφνηφόρους κεφαλὰς τῇ Καρναβάλφ κλίνωμεν, μόνος αὐτὸς οἱστρηλατεῖ φυγάδων λεγεῶνας, μόνος αὐτὸς εἶναι γιὰ ἡμᾶς καὶ νῦν καὶ ἵστους αἰῶνας.

(Ἡ τῆς Βουλῆς ἀριστερὰ μὲ τὸ Δοβλέτι πιάνεται κι' ὁ γελαστός Καρνάβαλος τὴν μῆνιν κατευνάζει, ὁπότεν ὁμορφῆς κυρᾶς ἡ καλτσοδέτα χάνεται κι' ὄνι σουὰ κι' μὰλ ὁ πᾶνς ὁ Φασουλῆς φωνάζει).

(Οὐχ ἦττον κι' ἄλλα σκάνδαλα ποικίλουν τὸν χορὸν, κι' οἱ τῆς Βουλῆς Καρνάβαλοι κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα νομοσχεδιοπόλεμον ἀρχίζουν τρομερὸν κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλῆ σβύνουν κερὰ καὶ φῶτα, καὶ γέλως ἤχησε πολὺς καὶ σακαράκας κρότος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβλεπε τί γίνεται ἵστο σκότος).

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἀνδρὸς ἐγκρίτου καὶ σωστοῦ, τοῦ Γεωργίου Κατσελίδου, βιβλίον περισπούδαστον, ποῦ σ' ὅλους γινώσιν δίδει περὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, πολῦτιμον ὑπόδειγμα ἵστον Δήμαρχον τὸν νέον.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, τὸ Περιοδικόν, τὸ προσφιλές ἀνάγνωσμα καὶ παιδαγωγικόν, ἐπιθυμίαν ὑψηλὴν πληροῦσα τῆς Ἀνάσσης, ἐξέδωκε πολυτελῶς μετ' ἐντελείας πάσης τὸν τῆς Ἀγάπης Ἀγγελον, θαυμάσιον βιβλίον, ποῦ πρέπει πρῶτον διδάγμα νὰ γίνῃ τῶν Σχολείων.

Δέλτα Γεωργιάδης, ὁ νοὺς ὁ διαιωνῆς τῶν μαθηματικῶν, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ Συναλλαγῆς πολὺ σημαντικόν.

Ὁ Φασουλῆς, ὁ πρῶτος τὰς δάφνας καὶ μυρσίνας, θερμότατα συγχαίρει τὰς «Νέας τὰς Ἀθῆνας», ἐφημερίδα νέαν τοῦ ρέκτου Τιμαγένη, ποῦ τώρα πλήρως σθένους εἰς τὴν Βαστώνην βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου, ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.